

paa Østersøen, Nordsøen eller oversøiske Farvande.

Ministeriet har i denne Sag kunnet slutte sig til Flertallet.

Til § 9.

Da „den danske Lods“ giver meget detaljerede Oplysninger til Veiledning ved Besejlingen af Farvandene, er der efter Kommissionens Flertals Formening ikke Anledning til at afkræve Lodsferne End paa, at de ikke for nogen Uvedkommende ville aabnbare Farvandenes Bestaafenhed og Mærker, hvorimod et Mindretal formener, at der gives Omstændigheder, hvor en saadan End kan være af Betydning, og at den derfor fremdeles bør aflægges af Lodsferne. Heri er Ministeriet enigt med Mindretallet og maa formene, at det, navnlig af Hensyn til fjendtlige Indfald, bør være Lodsfer forbudt at give Uvedkommende Veiledning i Farvandets Besejling. Endes Ordlyd synes at høre hjemme i de reglementariske Bestemmelser og bør kun nævnes i Loven i sin Almindelighed.

Til § 11.

Foruden Stillingen som Medlem af Amtsraad, Sogneraad eller Byraad findes der en Del kommunale Bestillinger, der fordrer personlig Tilstedeværelse, saasom Sognefoged, Brandfoged, Eglinsmand o. s. v. Da det kunde medføre ubodelig Skade eller dog betydelige Ulemper, om Lodsolbermanden eller Lodsfer skulde, for at varetage saadanne Opgaver, være nødsaget til at forlade sin Station, foreslaas det, at han, i Eghed med hvad alt nu finder Sted, skal være fritagen for saadanne Ombud, hvorunder ogsaa formenes indbefattet Fritagelse for saadanne Arbejder, der skulle udføres personlig, saasom Møde ved Aldebrand, medens det formenes, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til, i Eghed med Lodsreglementets §§ 41 og 61, at fritage ham for at erlægge Bederlag i Penge for de Arbejder, som han ikke personlig behøver at udføre, da disse Arbejder nu have et saa ubetydelig Omfang, jfr. Frd. 27. Mai 1848 § 1, Lov 30. Decbr. 1858 § 1 og Lov om Veivesenet af 21. Juni 1867 § 9. Ministeriet er enigt med Kommissionens Flertal i, at den omhandlede Fritagelse bør tilkomme ikke blot Fastlodsferne, men ogsaa Reserve- og ExtraLodsferne.

Til § 12.

Efter hvad der foran er fremsat, vil Lodsøvetvungen være at høre ved:

Norvig og Spotsbjerg Lodsferier (fra Søen til Norvig og derfra tilføje, fulde Lodsøpenge), Regl. 5. Februar 1835 § 6,

Karrebecksminde Lodsferi (ind og ud af Havnen, fulde Lodsøpenge), Regl. 22. Marts 1845 § 3,

Korsør Lodsferi (ind og ud af Havnen, fulde Lodsøpenge), Regl. 22. December 1842 § 4, Grenaa Lodsferi (ind i Havnen, halve Lodsøpenge), Regl. 27. April 1850 § 3;

dog skal det bemærkes, at det mulig vil vise sig nødvendigt, for at sikre Passagen ind og ud af Korsør Havn, at paabyde, at Lods skal benyttes for Ind- og Udgaende af Havnen, hvilket mulig ogsaa kan blive nødvendigt for Indgaende til Grenaa Havn.

Endvidere bør hortsafte:

Løsteafgiften til Kjøbenhavn Lodsferi (2 f. pr. Klft. af Koffardiffibe over 30 Klft., som udgaa fra Kjøbenhavn uden Lods), M. 17. Mai 1810, Besh. 18 Septbr. 1850,

de saakaldte Scholøberpenge til Grønsunds Lodsferi (fra 32 til 12 f. pr. Skib uden Lods), Regl. 12. August 1838 § 9,

Betalingen til Kallundborg Lodsferi for Fergesmaaker og Dampskibe i Post- og Færgesfart (1 Rd. 16 f. for Ind- og Udgaende), Regl. 29. December 1851 § 3,

da disse Afgifter ere tvungne Betalinger til de paagældende Lodsferier og ikke kunne henregnes til Betaling for Afmærkning, hvilket sidste derimod er Tilfældet med de halve Lodsøpenge, der erlægges til Hals Lodsferi efter Regl. 4. August 1839 § 8 og til Randers Fjords Lodsferi efter Regl. 17. Septbr. 1860 § 5, samt den $\frac{1}{3}$ af Lodsøpenge, som erlægges til Rallebodstrands og Langebros Lodsferi efter Tagt 26. Februar 1835.

Lvungen til at bruge Lods paa Odense Kanal, Regl. 12 Juli 1841 § 5, er paabuden af Hensyn til Kanalen og bør ikke ophæves.

Den, der, naar ingen Lods efter Signal er kommen tilstede, har paataget sig Lodsningen af et Skib, bør, da Overtagelsen af Lodsningen her er en frivillig Sag, være berettiget til at affordere om Betalingen herfor; det synes derhos billigt, at Betalingen, naar den rette Lods er kommen ombord, inden Skibet er kommet til Ankers, eller naaet saa langt, som det skulde lodsøes, og har overtaget Skibets videre Lodsning, erlægges efter Tarten og deles mellem de to Lodsøende efter den Weilængde, hver har lodsøet. Bestemmelsen i Lodsforordningens § 32 er derfor forandret i Overensstemmelse hermed.

Til § 15.

Afgjørelsen af Spørgsmaalet, om det skal gjøres til Pligt at tage Lods for at sikre den rette Benyttelse af en Havn eller Kanal, bør næppe bero paa de stedlige Myndigheders Skøn, forsaavidt Sagens Afgjørelse er af Betydning for den almindelige Skibsfart og Samferdsel; kun hvor dette ikke er Tilfældet, bør Medbestemmelsesret indrømmes de stedlige Myndigheder. Ministeriet har derfor fundet Anledning til i den antydede Retning at omcandre Kommissionens Forslag om, at Indførelsen af den omhandlede Lods-